

**JOSEF
LACHENDRO**

ÚTULEK

ÚTULEK

Josef Lachendro

PROLOG

Moje unavené ruce se opíraly o drsnou a poškrábanou desku barového pultu. Bradu jsem si podpíral pravou dlaní a tupě zíral na flašky před sebou. V pozadí hrála zvuková kulisa ve formě fotbalu z oprýskané televize z minulého století. Několik hostů se každou chvíli radovalo nad tím, jak se jejich týmu daří. Prsty na levé ruce jsem utíral ledovou mlhu, která se vytvořila na malé skleničce poloplné nějakým druhem alkoholu. Občas jsem se musel napít, ale i přesto, že už jsem v sobě měl devátou sklenici, opilý jsem nebyl. V baru jsem takhle čekal celý večer, popíjel, sledoval fotbal a při tom vstřebával vůně kolem sebe.

Věděl jsem o každém v baru, věděl jsem jejich druh, pohlaví a i věk. Dokonce jsem na jemných nitkách zápachů cítil i jejich náladu, nebo stav. Většina z nich byli lidé, větší polovina byly ženy a slečny, které se po dlouhém dni v místní továrně přišly napít. Když se kolem baru ochomýtal jedna ze skupinky poblíž kulečnickových stolů, cítil jsem z jejích rukou, dobrých několik metrů daleko, pach levandulového mýdla. Dávalo to smysl, poblíž byla továrna na mýdlo, ale od té chvíle, kdy jsem ten pach ucítil, jsem byl trochu otupělý.

„Co zapíjíš?“ barmanův hlas vyčníval v celé místnosti nad všechny zvuky. Stál přímo přede mnou a okázale utíral sklenici, hleděl na mě pohledem, kterým se dívá na trosku společnosti. Na někoho, kdo už nemá moc co prožít, nehledě na to, že jsem vypadal maximálně na

dvacet pět. Nebo jsem si to alespoň myslel. Zvedl jsem oči, ale nepohnul přitom hlavou.

„Život,“ odpověděl jsem mu hraným opileckým hlasem. Předstíral jsem, že jsem víc opilý, než jsem opravdu byl. Chtěl jsem, aby mě poslal domů. Chtěl jsem, aby mi už nenalil a já musel jít jinam. Chtěl jsem do pasti chytit někoho, kdo nepatřil ani do společnosti mýdlových žen, ani k motorářům, kteří jednou za čas našli odvahu, aby je pozvali na pití. Věděl jsem, že v místnosti se schovává někdo další, a že když budu trpělivý tak se mi ukáže sám, protože na rozdíl od ostatních jsem ho nedokázal rozlišit.

„Myslím, že už je čas jít domů,“ oznámil mi barman, ale já zavrtěl hlavou. Byla to součást léčky, kterou jsem budoval. Plánoval jsem to dokonce celé dny, už od chvíle, kdy jsem si přečetl článek v novinách o tom, jak muže při cestě z nedalekého baru něco roztrhalo na kusy. Poznal jsem, že to nebylo zvíře, jak oznámila policie. Kopl jsem do sebe zbytek sklenice a praštil s ní do stolu. Moje vlastní síla mě odmrštila a já se během vteřiny ocitl v pádu zády na špinavou podlahu. Při tvrdé ráně se na mě všichni otočili, ale během několika vteřin se vrátili ke svému začatému večeru.

„Ještě mi nalej!“ zvolal jsem opilecky z podlahy, a když jsem se zvedal opíráním o vedlejší barovou stoličku, bylo mi jasné, že už mi barman nenalije.

„Ne. Měl bys jít domů,“ barman zůstal klidný, ale na hostech v okolí bylo znát, že se jim to přestává líbit. Zvedl jsem těžké ruce na bar a předstíral, že se neudržím na vlastních nohách. Položil jsem na

bar poslední svou dvacku. Mohutný barman s tmavší pletí jen vrtěl holou hlavou. Nejspíš se bál, že už to je na otravu alkoholem.

„Fajn!“ vykřikl jsem. Zmuchlal jsem dvacku a nemotorně ji strčil do náprsní kapsy kostkované košile s jedním rukávem vyhrnutým k loktu a levým rozepnutým u dlaně. Odrazil jsem se od barového pultu a chvíli předstíral souboj s gravitací a motorikou, než jsem nestálými kroky zamířil ke dveřím. Barmanův pot značil frustrovanost, která měla polevit mým projitím hlavních dveří.

Když jsem vycházel, natáhl jsem před svůj obličej ruku, abych rozrazil lehké hospodské dveře. Venku mě přivítal lehký noční vánek a spousta nových méně výrazných pachů než ty, co byly cítit uvnitř. Nezastavoval jsem a otočil se na cestu do dalšího baru, který byl jen kousek přes ulici. Nasával jsem přitom do nosu vůně. Na ulici před chvílí byl někdo, kdo byl opravdu tak opilý, jak jsem předstíral. Zanechal po sobě stopu zvratků několik metrů po mé trase. Pochodoval jsem pomalým krokem, abych nevzbudil pozornost nikoho jiného než toho, na koho jsem léčku připravil. Vláčel jsem za sebou pravou nohu a občas ze sebe vydal zvracivý povzdych či nesrozumitelnou nadávku, směřovanou na barmana.

Procházel jsem zrovna kolem místa, kde se nacházely zvratky, když se nepříliš daleko za mými zády ocitl pach lovce. Pot toho, kdo se ke mně blížil, byl cítit nedočkavostí a hladem, ale taky mladickým strachem z lovu. Nenápadně jsem nasával vůně, které se ke mně dostávaly díky větríku, ale i za sebevětší snahy jsem nedokázal přijít na nic víc. Občas se prostě odpovědi nedaly vyčíst z vůní a častokrát i kvůli tomu, že šlo o dlaka.

„Kurva!“ vykřikl jsem a na zem vyletěla moje dvacetidolarová bankovka. Nebylo to úplně součástí plánu, ale nemohl jsem promeškat příležitost. Levou rukou jsem se zapřel o šedou stěnu domu a s pravou se nakláněl k ulovení dvacký ze země. Nohy jsem měl správně rozkročené, těžko říct, jestli by někdo dokázal určit, jestli to jen hraju. Zavřel jsem oči a zaměřil se na onu vůni ještě víc. Musel jsem zjistit, proti čemu stojím, ale jediné, co jsem ucítil navíc, byla voňavka. Jasná a zdrcující vůně vanilky a třešní mi napověděla. Na ukazováčku pravačky se mi objevila bankovka a já ji zvedl. Rychle jsem se postavil a opět ji nemotorně zasunul do náprsní kapsy.

Za mými zády se ozvalo zvířecí zavrčení. Držel jsem se role a otočil se za zvukem. Věděl jsem, že nic a nikoho neuvidím. Byl to trik, který se naučil snad každý lovec. Udělal jsem několik kroků zpátky, abych se ujistil, že tam opravdu nikdo není a pak se otočil zpátky ke své cestě. Lampy nad mou hlavou snad nikdy nesvítily, a tak jediné, co mohlo člověka spolehlivě navigovat, byly světla v krámcích. Ale v jediném místě, zrovna v bodě, kam jsem mířil, byla čistá tma. Žádné světlo nebylo dost silné na to, aby probilo temnotu a osvětlilo maličkou část chodníku.

„Asi pes,“ zavrčel jsem. Pak jsem naznak zaštěkal, jako bych si hrál na pouličního psa. Nejspíš jsem si tu roli užíval víc, než jsem chtěl připustit. Vešel jsem do temnoty a zavrčení zaslechl znovu. Ten, co lovil, mě chtěl zmást. Chtěl, abych se cítil v nebezpečí a začal zmatkovat, ale na další reakci mi nenechal místo. Uprostřed chladného vzduchu se objevil pár modrobílých očí. Jen tam visely, zhruba v mé výšce, leskly se a pozorně mě sledovaly. Udělal jsem krok zpátky, ale

zavrčení zastavilo mé kroky. Srdce mi tlouklo na poplach, až jsem ho slyšel v uších. Očima jsem těkal z místa na místo a zpátky k očím. Lovec si dával na čas. Hlasité zavrčení mě zastihlo v neostražitosti a trochu jsem poskočil. Lepší reakci jsem nemohl zahrát. Zkameněl jsem na místě a se zmateným pohledem vyčkával. Vůně pořád byly nejasné. Pořád jsem nedokázal určit druh ani pohlaví, toho, co se mě snaží ulovit. Musel jsem být připravený na cokoli a dřív, než jsem se nadál, jsem zjistil, že moje příprava nebyla tak dobrá, jak jsem myslel.

Oči se začaly přibližovat nadlidskou rychlostí a já se podvědomě pokusil vyhnout krokem zpátky. Ruce jsem držel při těle, protože sebemenší pohyb na obranu by mohl znamenat nadlidské reflexy. V mrknutí oka se přede mnou ocitla šmouha, kterou jsem ani já nedokázal rozeznat. Blížila se rychlostí blesku a já měl jen pár setin vteřiny na to zareagovat. Když už šmouha byla na dosah, napřáhl jsem se pravačkou a naslepo udeřil. Moje dlaň se zastavila o krk bestie a po chvilce odporu pokračovala dál ke stěně domu. Hlasitá rána a prach, který z omítky vyletěl, musel dát lovcovi najevo, že se nechal napálit.

Cítil jsem zmatení, ale sám jsem byl zmaten, když jsem se konečně podíval na to, co jsem ulovil já. Jasně modré oči visící naproti těm mým přemítaly to, co se v tu chvíli stalo. Černé krátké vlasy s několika pramínky, špatně zastřiženými padaly lovcovi, tedy lovkyni před oči. Její spodní ret se klepal a nos zvedal ve snaze zachytit můj pach a pochopit tak, co jsem zač. Držel jsem celou její váhu celou stopu nad zemí, jako by to nebylo nic, a přitom jsem se jí ještě před chvílí jevil jako nejsnazší kořist. Necítila ze mě nic, co by necítila z normálního člověka, a přesto jsem byl něco víc.

Zadíval jsem se na ni a snažil se porozumět její bledé tváři. Její kůže neměla daleko k barvě stěny, ale i tak působila zdravě. Tedy až na fakt, že jsem jí drtil hrdlo. Snažila se promluvit, ale nebyla vhodná chvíle. Stáli jsme ve tmě a nikdo v okolí nebyl. Levačku jsem zvedl k její tváři. Přiložil jsem hřbet ruky k jejímu čelu a vyzkoušel její teplotu. Nezdála se příliš rozpálená, takže úplnou přeměnu jsem mohl vyloučit. Měl jsem ještě chvíli, než jsem ji musel pustit kvůli vzduchu, ale její náhlé kopání nohama mi příliš nedávalo na výběr. Zavrčel jsem, podobně jako ona, ale hlouběji a zuřivěji. Přičemž jsem zavřel oči, a nechal je, se přeměnit. Cítil jsem, jak se moje duhovka vypaluje, a ze zelených očí se při otevření staly oranžové. Její ústa se otevřely zároveň překvapením i nedostatkem kyslíku.

Snažila se křičet, ale jediné, co vycházelo, bylo nesrozumitelné chrchlání. Malýma rukama se na mě nejprve snažila dosáhnout, pak přešla k mé ruce obmotané kolem jejího krku a pokoušela se ji odtrhnout. Na člověka by to stačilo, ale v tu chvíli měla k mojí síle opravdu daleko. Těžko říct, jak by to dopadlo, kdyby se moje past nevydařila a musel bych proti ní stát v plné přeměně. Dost možná bych ji roztrhal, ale stejně tak, ona mohla roztrhat mě. Modrá barva zmizela z jejích očí a vrátila se její přirozená hnědá. Boj o její svobodu byl každou chvíli zoufalejší. Podařilo se jí i přeměnit několik nehtů na ostré drápy, ale už bylo pozdě. Několik z nich zaryla do mé kůže právě ve chvíli, kdy jejímu mozku došel čas bez kyslíku. Zůstala mi viset na ruce, jako by byla mrtvá, ale moc dobře jsem věděl, že ještě žije. Nechtěl jsem ji zabít. Nejspíš jsem jí chtěl pomoci.

Dostat ji k mému autu na parkovišti za oním barem nebyl vzhledem k její váze naprosto žádný problém. Byla příliš lehká na to, aby byla úplně zdravá. Musela hladovět, a to bůh ví jak dlouho. Nesl jsem ji, jako když rodič nese dítě do postele a začínal si uvědomovat, jak moc mladá je. Nemohla být starší než dvacet let, ale přeměněná nebyla ani rok. Levou ruku jsem uvolnil zpod jejího malého zadku v maskáčových kalhotách a nechal tak její nohy spadnout na zem. Levačkou jsem z kapsy od volnějších džínových kalhot vylovil klíče. Odemkl jsem zadní dveře auta se zatmavenými okny, naklonil se s ní nad sedačky a položil ji na záda. Nohy si sama zvedla z cesty a mně nezbyvalo nic než jen zavřít. Opatrně a potichu jsem zabouchl dveře a pak přešel ke dveřím řidiče. Nastoupil jsem a nastartoval motor. Z přihrádky jsem vytáhl mobil, a zatímco jsem navigoval auto z parkoviště, vytočil číslo.

Chvilí to zvonilo a po třetím pípnutí mi to někdo zvedl. Slyšel jsem hlasitý mužský dech, který vystřídal ženský daleko příjemnější.

„Noční práce a lovecké prostředky, jaké máte přání?“ ozvala se unaveným hlasem Hana.

„Tady odchyt a úklid,“ odvětil jsem a chvíli poslouchal, jak se mladá žena zvedá z postele.

„Co voláš tak pozdě, Niku?“ zeptala se a hlasitě zívla. Nejspíš jsem ji vzbudil z nočního spánku, což mi v tu chvíli přišlo zvláštní vzhledem k tomu, kdy ona běžně volala mě.

„Chtěl jsem tě obeznámit s tím, že jsem odchytil toho dlaka,“ vysvětlil jsem a protrpěl další její zívnutí.

„Tak se toho zbav,“ poručila bez dalšího přemýšlení.

„Myslel jsem, že ji vezmete k sobě,“ řekl jsem zmateně. Nečekal jsem, že by se chtěla zbavit jakéhokoliv dlaka. Musela pro to mít dost dobrý důvod, protože jinak bych jí to neodpustil.

„Takže je to ona?“ vydechla napjatě.

„I tak se jí nemůžeme ujmout. Dostali jsme zprávu od druhé pobočky o tom, že spořádala několik občanů, dokonce zabila i několik mladých dlaků,“ vysvětlila mi situaci. Projížděli jsme zrovna kolem pouliční lampy, a tak jsem se podíval na najednou nevině vyhlížející dívku na mém zadním sedadle.

„Aha,“ odpověděl jsem a přemýšlel nad tím, co říct.

„Niku, dovez ji k nám,“ pronesla, jako by mi to mělo od něčeho ulevit.

„Už jedu do útulku,“ oznámil jsem jí tentokrát já.

„Je zdivočelá, Niku! I kdybys jí mohl pomoci, tak se bude někdo muset postarat o tu záležitost od sousedů. Tři dlaci jsou už měsíc v limbu a až se probudí, tak ji budou moct identifikovat,“ pokračovala. Chvilími to znělo, že se mě snaží chránit, ale byla v tom slyšet i kapka nedůvěry ke mně.

„Až přijedou tak si s nimi poradím,“ hlesl jsem a mobil odložil od ucha. Slyšel jsem její hlas, jak pořád mluví a snaží se mi vymluvit ochranu dlačího mláděte. Stiskl jsem červené tlačítko na telefonu a ten pak hodil na sedadlo spolujezdce. Zrovna si upravila hrubou mikinu

tak, aby jí nebyla zima, a spokojeně s červenými kruhy kolem krku podřimovala dál.

Musel jsem se alespoň pokusit jí pomoci, hlavně po tom, co ji někdo přeměnil a nechal napospas hladu. Vyjeli jsme z města a ocitli se na dlouhé silnici, která vedla k mému domu dál od civilizace a na rozdíl od střediska, kde Hana sbírala zrovna přeměněné dlaky, s menším lesíkem.

„Ještě vydrž,“ šeptl jsem a přidal na rychlosti. Nemohla spát dlouho, hlad by jí to nedovolil.

1. KAPITOLA

Ještě za černé tmy jsem zaparkoval na krátké příjezdové cestě, z pravé strany ohraničené vysokým stromem a z druhé zelenou trávou. Dojel jsem až ke garážovým dveřím a vypnul motor. Naklonil jsem se dozadu a prohlédl si roztomilou dívku, do které bych nikdy neřekl to, čím opravdu je. Tváře si podložila dlaní a s pootevřenými ústy hlasitě oddechovala. Najednou, při pohledu na její uši, dokonce i bez známek propíchnutí, což byl trochu nezvyk, mi docházelo, jak moc povědomá mi je. Zhluboka jsem se nadechl a nasál její pach. Sladká vůně vanilky a třešní už odeznívala a z jejího dechu se začínaly projevovat pachy krve. Zrychleně jsem vystoupil z auta a otevřel si dveře za řidičem.

V hlavě se mi stále opakovala Hanina slova. Celý náš rozhovor jsem si stále přemítal a přes všechnu mou snahu, měla naprostou pravdu. Byla zdivočelá, a to možná už několik měsíců, ale stále mi přišlo, že má dost silnou vůli na to, aby to přežila. Věřil jsem, že si i dokonce uchovala jakousi lidskost. Nic než víra v její sílu mi nezbyvalo a ten pocit, i když se to špatně přiznává, se mi líbil.

„Tak pojd’“, hlesl jsem a naklonil se nad dívku. Podařilo se mi ji posadit, a přitom nenarušit její spánek. Než horní částí těla stihla přepadnout dozadu, hodil jsem její ruku na své rameno. Pravou ruku jsem pod ní podsunul a vytáhl její bezvládné tělo z auta. Zdála se ještě lehčí, než předtím nad čímž jsem v tu chvíli mohl jen zavrtět hlavou. Odstoupil jsem od auta a pravou nohou zabouchl dveře. Vydalo to

větší ránu, než bylo zamýšleno, ale místo toho, aby se mladá dlačice probudila, se její ruce pevněji ovinuly kolem mého krku.

„Tak nakonec tak zdivočelá není,“ šeptl jsem si sám pro sebe a vydal se ke vchodovým dveřím domku, před kterým až k silnici rostly silné stromy. Dům samotný nebyl ničím zvláštním, tedy až na polorozpadlou střechu a kupy dřevěných desek v garáži. Stěny byly z pálených cihel a na nich byla natřená rychleschnoucí barva. Vzadu za domem byla veliká zahrada. Každým krokem se dívka tiskla blíže k mému hrudníku. Levou rukou jsem jí držel nohy a pravou podpíral záda, zatímco se mi její ucho tisklo na hrudník. Poslouchala moje srdce, jako by to bylo něco neznámého. Něco naprosto zapomenutého.

Otevřel jsem dveře a nechal se přivítat rozehřátou chodbou, do které vedly několikery dveře. Po levé straně byly dveře do koupelny a na záchod. Hned za záchodovými dveřmi pak byly dveře do mojí ložnice a za nimi, vlastně na konci chodby byly dveře do obývacího pokoje s kuchyní. Na pravé straně pak už zbývaly dveře do rozbořené části domu, kterou jsem se nějakou dobu snažil opravit. Všechny dveře byly pootevřené, a tak můj přesun s dívkou do ložnice byl snazší než vstup do domu.

Malá místnost s několika skříněmi, stoly poskládanými na sobě a čtyřmi židlemi u jedné ze zdí nás přivítaly trochu chladnějším vzduchem. Okamžitě jsem dívku položil na prázdnou postel. Nechtěla mě pustit a chvíli mi visela na krku, než její unavené svaly povolily a já se vyvlíkl. Její hlavu se mi podařilo položit na polštář. Ruce složila na hrudník a ležíc na pravém boku se pokoušela zahřát.

Z jedné ze židlí jsem sundal deku a přehodil ji přes její třesoucí se tělo. Okamžitě ji objala a schoulila se do malého klubíčka. Chvíli jsem tam jen tak stál a pozoroval ji až do chvíle, kdy to i mně přišlo zvláštní. Vrátil jsem se do chodby a zavřel za sebou dveře do útulné ložnice.

„Niku?“ ozval se Hanin hlas, pořád trochu rozespale po dlouhé noci většinou prospané v teplé posteli.

„Co potřebuješ? Chceš mi ji sem dovézt?“ pokračovala vyzvídavě. Na jejím hlase bylo slyšet, že by se jí, stejně jako všech ostatních problémů, prostě zbavila. Nikdy jsem jí to neměl za zlé. Taková prostě byla, ale mně se to upřímně přičilo.

„Potřebuju vědět, že nedělám chybu,“ hlesl jsem a napil se z fialového hrnku až po okraj zalitého čajem. Byl akorát tak hořký, abych se s ním pomalu začal dusit. Trošku jsem si odkašlal a dál vyčkával na odpověď. Dávala si na čas, jako by rozmýšlela, jestli vůbec odpovédět a pak hlasitě vydechla.

„Niku,“ hlesla.

„Ty víš, jak se na to dívám já.“

„Já jen, že když jsem přišel do města já, tak jsi takový názor neměla,“ upil jsem další hořkou dávku čaje.

„To byly jiné okolnosti, nezabil jsi tolik lidí, nešla ti po krku půlka aliance, a hlavně sis pro pomoc přišel,“ vysvětlila.

„Hele Niku, jestli se na to necítíš, tak já to klidně zařídím. Za hodinu někdo může být u tebe a tu holku od tebe převzít,“ oznámila. Zaváhal jsem a samotnému se mi ze mě udělalo špatně.

„Ty víš, že když se něco pokazí, tak tam k tobě budu muset někoho poslat.“ Nic jsem jí na to neřekl, už od začátku mi to bylo naprosto jasné.

„Jestli napadne tebe nebo kohokoliv jiného, tak ji budeme muset odklidit.“ V tu chvíli se na její straně ozval povědomý mužský hlas. Chvíli si mezi sebou něco vykládali a pak se Hana vrátila k našemu rozhovoru.

„Chápu,“ odpověděl jsem.

„Vím, že tohle jsi zrovna slyšet nechtěl, ale i přesto, jak moc tě mám ráda, tak musím plnit svoje povinnosti. Takže, je ještě něco, co pro tebe můžu udělat?“ zeptala se milým a přívětivým hlasem.

„Hodilo by se mi tu nějaké maso,“ vydechl jsem. Tvrdá židle, na které jsem seděl u pultu mezi obývánkem, a kuchyní mě začala tlačit. Postavil jsem se a párkrát se otočil na místě. Slunce začínalo vycházet zpoza stromů a zaplavovalo prosklenou místnost i široké údolí zlatavými paprsky. Měl jsem tam oslnivý výhled do hor, které se za městem rýsovaly. Kdybych chtěl, tak se přes hustý les, hory a divokou řeku dostanu do Pobočky, kde pracovala a žila Hana.

„Jaké maso?“ Bylo slyšet, jak vytahuje papír a tužku, aby si zapsala moji objednávku.

„Tak čtyřicet kilo,“ vypadlo ze mě při pohledu na dveře do chodby. V čerstvém slunečním světle byly nádherně kaštanově hnědé a jejich barva měla uklidňovat už jen při pohledu.

„Kuřecí, vepřové, hovězí nebo veterina?“ Škrábala tužkou, zatímco se mi v hlavě přemítaly všechny možné reakce divoké dívky, na novou stravu.

„Cokoliv čerstvého,“ odpověděl jsem jasně.

„A ještě něco, Niky?“ Už od slyšení na ní bylo znát, že by se na mě nejraději usmála.

„Do půl hodiny to tam budeš mít.“

„Děkuji.“ Přešel jsem k sedačce, na které jsem předtím vespával a posadil se k výhledu.

„A ještě něco,“ zazněl její hlas už skoro ztlumeně.

„Co?“

„Jsem ráda, že ses jí ujal, vlče.“ Jakmile domluvila, telefon utichl a vzápětí začal pípat. Zavěsila mi to, jako by se nechumelilo.

Ležel jsem na gauči a levou rukou si zakrýval oči. Snažil jsem se nastrodat trochu energie, než se objeví někdo s tím masem a než se neznámá probudí. Mohlo být už něco kolem sedmé. Byl jsem čím dál nervóznější a do nosu se mi vléval známý pach krve i přes to, že jsem byl u sebe doma, kde nic nemělo až tak výrazný pach. Už mi to nedalo a musel jsem se jít podívat, z čeho onen pach vychází.

Pachová stopa mě zavedla do chodby, kde se rozprostírala, jako by ji někdo rozmazal po stěnách. Zvedal se mi žaludek, žaludeční šťávy se mi vracely do pusy a to jsem zdroj nenašel, byl jen neuvěřitelně blízko. Měl jsem pocit, že na zdroji právě stojím, ale i přes pozorné

prohledání chodby nebyl nikde k nalezení. Napadlo mě, že by to mohlo vycházet z dívky, po tolika obětích bych se ani nedivil, ale hned při otevření dveří mi bylo jasné, že z ložnice vychází jen chladný zápach mísící se s pachy dívky, ale nic tak silného, aby se to dostalo až do chodby, natož do obývacího. Opět jsem zavřel dveře a šel přímo k venkovním.

Nasál jsem krví provoněný vzduch a spolu s výdechem zavřel oči. Ostrá pálivá bolest táhnoucí se až k páteři. Křiklavě zelené oči se zapálily a jejich barva vyhořela do nažloutlé oranžové. Byl jsem připravený na cokoliv, co mě venku mohlo čekat. Nebo to alespoň byla moje představa.

„Co to sakra?“ nechal jsem dveře, aby se úplně otevřely a svůj pohled mezitím upřel na stromy přímo před mými dveřmi. Ještě den předtím zelené koruny stromů pouštěly k zemi šedobílé kousky spálených listů a kousků kůry. Vzhlédl jsem a spatřil jak všechny mé stromy, které jsem vysadil a staral víc než tři roky, hoří modrozeleným plamenem. Dřevo, které se tak pánilo, zanechávalo ve vzduchu onu krvavou pachutí.

„Tak tohle je novinka,“ vydechl jsem. Modrý plamen zesílil, dlaň jsem natáhl tak, abych si zakryl oči, když se začínaly plameny měnit na ostré bílé bodce napadající moje vidění. Bylo to jako malé výbuchy ničící všechno, co zbylo z mé zahrady zanechávající pouze ohořelé, mrtvé kmeny. Vřelo to ve mně, ale víc než vztek jsem byl zmatený, protože ani za zlatou krávu jsem nemohl vědět, co se to sakra děje.

Pak všechno blikání ustalo, z mé zahrady zbyl hřbitov stromů a na silnici stála bílá dodávka. Vrtěl jsem hlavou a konečně vyšel ze vchodu.

Obešel jsem pár stromů a poctivě každý z nich očuchal. Nic, jen pach síry a krve.

„Hej Niku?!“ ozval se mužský hlas od dodávky.

„Jo, Bobby?“ odpověděl jsem kupodivu klidným hlasem.

„CO TO KURVA BYLO vykřikl a můj pohled se upřel přímo na něj. Byl to mladík, ve svých devatenácti už šedivějící v hnědých krátkých vlasech. Na sobě měl triko s logem firmy spadající pod Alianci.

„To byl oheň,“ řekl jsem stále klidným hlasem. To ho na chvíli umlčelo, ale na jeho nepříliš bystré tváři se objevil tázavý výraz.

„Co to mělo být?“ dostal ze sebe už klidnějším hlasem, ale stále na něm bylo znát, že ho oheň ničící moji zahradu znepokojil.

„Asi nějaké kouzlo,“ prohrábl jsem si blondáté vlasy a opět se rozhlédl po okolí.

„Nějak mi nesedí ta síra,“ zavrtěl hlavou Bobby.

„Boha jeho, moje stromy!“ zasmál jsem se z plných plic. Rukama jsem si zajížděl do vlasů a snažil se na něco přijít, ale magie vždycky byla mimo můj okruh zájmů. Hlavně tedy proto, že se mi vždycky vymstila.

„Kdo by ti tohle chtěl udělat? Tos někoho tak moc naštvál?“ naléhal Bobby.

„Já ti říkal, aby ses nezaplétal s tou čarodějnici z Berony!“ V tu chvíli se opřel o kapotu auta.

„Tak po sté. Mezi mnou a tou barmankou nic nebylo, jenom jsem se snažil odchytit zběhlého dlaka. To je moje práce, a že zrovna ta barmanka po mně jela, když jsem předstíral, že jsem namol, nebyl můj

problém!“ vykřikl jsem. Umlčelo ho to až tak moc že se schoval za auto a nenápadně si zapálil.

„Promiň, Bobby.“

„V pohodě, ale to že předstíráš, že jsi namol, není omluva pro to, žeš jí strhl tílko,“ odrazil se od auta a já se vydal ke kufru jeho dodávky. Na podrážky se mi lepil popel a z nosu se postupně vypařoval jak pach síry, tak krve. Ten oheň opravdu byla špinavá magie.

„Co pro mě máš?“

„Vepřové. Ještě se to cukalo, když jsem to nakládal,“ usmíval se a sebevědomě otevřel kufr. Do obličeje mi dala facku ledová zima a nepřilíš pěkný pohled na bílou plachtu, na které bylo hozené sele poražené ještě pár hodin zpátky.

„Pomůžeš mi s tím, ke dveřím?“

Bobby odjel hned, jak mi pomohl se seletem ke dveřím. Nejspíš se mu nechtělo trávit čas u mě na zahradě potom, co se stalo. Nedivil jsem se mu a samozřejmě jsem chtěl zjistit, co to způsobilo, ale měl jsem v ložnici zdivočelou holku a ne v tom nejlepším smyslu. Musel jsem se připravit na její nejhorší reakci, ale dokud z pokoje nebylo slyšet vrčení, mohl jsem zůstat relativně v klidu. Chytil jsem plachtu, na které sele leželo, a za dva rohy ho zatahl dovnitř. Už si na něj sedaly mouchy a puch, který se z něj řinul, byl nakyslý. Kazilo se rychleji než normálně, musela to být ta magie.

„To mi teď budeš kazit i jídlo?“ zavrčel jsem a zády se protlačil přes dveře. Na podlahu se mi podařilo z plachty vylít značnou část krve a zaneřádit tak dřevěné desky. Nebylo to tak těžké, ale kdybych ho vzal na záda, nebo do rukou, měl bych špinavé i stěny a ty se vytrít nedaly. Když už se mi podařilo, nějak napůl opatrně páchnoucí mrtvolu dotáhnout ke dveřím mé ložnice, ve které stále podřimovala spící dlačka, zatáhl jsem za kliku a nechal dřevěné dveře otevřené. Pak jsem se vrátil k tahání zvířete. Netrvalo mi dlouho ho dostat do kuchyně a opatrně zvednout na stůl se spoustou fleků a kaluží na podlaze a stole. Nechal jsem ho tam a postavil se k umyvadlu.

Nečekal jsem, že se dívka pokusí utéct, nejen protože neměla důvod, ale taky protože ji do kuchyně lákala vůně čerstvé kořisti. V jejím stavu těžko mohlo záležet na něčem jako čí ta kořist je, šlo o to, že jí nadosah rukou ležel kus masa. V tu chvíli se ani neovládala a její nohy i přes podvýživu lehce táhly za mnou, podobně jako ve starých animacích skoro plavala na té lákavé vůni. Dlouho jsem přemýšlel, jestli to maso nějak upravit. Jestli ho mám uvařit nebo alespoň naporcovat, ale hned jsem si to rozmyslel. Opřený o desku linky moje oči padaly na dveře. Z chodby byly slyšet kroky a ve vzduchu byl cítit její pot. Sladce obnošený od voňavky, každou vteřinou blíž. Jako večer předtím na ulici se plížila. Nejspíš nemohla věřit tomu, kde je.

Zatímco jsem nervózně hledal pozici, ve které ji budu očekávat, objevila se její hlava s rozčuchanými černými vlasy a bledou tváří zpoza futer. Nakoukla do místnosti a nasála přitom můj oproti včerejšku zřetelnější pach. Její oči se zableskly a zorničky rozšířily při

spatření možné potravy. Na vteřinu stiskla víčka k sobě a podívala se na sele zvířecíma modrýma očima. Pak se znovu podívala na mě, už jsem v tu chvíli stál docela klidně a pak pohled opět upřela na slíbenou potravu. Přimhouřila oči a za jemného vrčení vyšla zpoza dveří. Držela se nízko u země. Ne že by šla po čtyřech, ale jen tak akorát, aby měla výhodu, kdyby musela zaútočit. Pozoroval jsem ji a bez jediného pohybu vyčkával. Chtěl jsem, aby se posadila u stolu což kupodivu i udělala. Posadila se tak, aby na mě stále viděla. Seděla u stolu, očima přelétávala ze mě na kus masa a čekala. Ve tváři jí cukalo a na očích jí vězela zvláštní otázka.

Chvíli to trvalo, než se jí v očích objevily maličké slzy. Třpytily se a podtrhávaly její zubožený stav. Mělo mě to napadnout hned, ale tak nějak jsem byl fascinovaný tím, jak moc zdivočelá je, že mě nenapadlo zasáhnout. Přistoupil jsem k ní, její posazení na malé dřevěné židli se změnilo v obezřetnost před neznámým. Vzal jsem židli hned vedle a posadil se. Stále jsem ji sledoval a ona mě. Dlouze odvrátila zrak k seleti a pak se na mě podívala prosebným kočičím pohledem.

Chtěla povolení, něco jako svolení od výše postaveného ve smečce. Takové smečkové zvyklosti šly většinou přese mě, takže to, co po mně chtěla, pro mě bylo naprosto nové. Hlasitě jsem si povzdechl a kývnul hlavou, naznak svolení. Stále se nepohnula, stále vyčkávala a prosebně očima žadonila. Další chvíli mi trvalo, než mi došlo, co víc můžu udělat. Přisunul jsem se s hrknutím židle blíž ke stolu, dívka nadskočila, když se lekla, ale pak se vrátila k vyčkávání. Naklonil jsem se nad sele, nad jeho břicho a ruce pomalu zabořil do stehna zadní pravé nohy. Bez větší námahy se mi podařilo vytrhnout

celou nohu. Otočil jsem se a velkou část už ne tak tekuté krve si nechal spadnout na levou nohu. Nabídl jsem jí nohu a mohl jen pozorovat, jak se její zrak sklápí dolů.

„Vezmi si to,“ řekl jsem, ale dívka se stále dívala do podlahy. Došlo mi to během další chvíle a moje rty se přiblížily k masu. Zakousl jsem se a sám si utrl pořádný kus masa. Oči jsem měl zavřené a i přes pach si užíval slanou chuť. Když jsem otevřel oči, její ústa byla otevřená. Málem slintala a jen si oblizovala rudé rty přes nelidsky ostré zuby. Tentokrát jsem sklonil hlavu já a zvedl před ni rozjedený kus. Z jejích úst vyšlo povzdechnutí, malé ručky se zhostily masa a dál už bylo slyšet jen vděčné mlaskání. Konečně se začala krmit. Konečně jsem si mohl oddychnout.

Její hody pokračovaly a mezitím se na její mikině i kalhotách sbíraly vrstvy krve, špíny a kusů masa. Postupně se propracovala přes nohy k břichu prasete, to naštěstí bylo zbavené vnitřností, takže se nemohla zaneřádit obsahem žaludku. Když už obírala žebra, vstal jsem od stolu, neohlížel jsem se, ale bylo slyšet, jak se zastavila. Na zádech jsem cítil její pohled, pořád jsem se neotáčel. Udělal jsem krok, ale v tu chvíli mě zastavilo cosi jako drhnutí. Moje košile se o něco zasekla. Čekal jsem, že to bude židle, ale byla to její ruka, co mě držela na místě. Natahovala se, tak, že druhou rukou se musela podpírat o zem, aby nespadla. Ofina jí padala do očí a krev kapala od úst. Na jazyku měla slovo, které v tu chvíli vyšlo jen jako prázdný vzdych.

Jako cosi, co si vymyslelo dítě, a přesto to mělo jakýsi význam. Chtěla, abych zůstal tam, kde jsem byl.

„Nikam ti neodejdu,“ hlesl jsem a vrátil se zpátky na místo. Posadil jsem se a ona se vrátila ke svým hodům. Pak se opět zastavila, byla nervózní a najednou se bála podívat se mi do očí. Byla jako dítě, mládě, co se učí a stále se bojí vnějšího světa. Ruce s ostrými drápy zabořila hluboko do míst, kde mělo být srdce a odtrhla kus masa podobně, jako já udělal předtím s nohou. Natáhla ruku s kapajícím masem před mou tvář. Nabízela mi jídlo, abych zůstal vedle ní, zatímco se krmí. Přijal jsem a opatrně od masa ukousl. Srdce bylo syrové a musím říct, že potřebovalo alespoň povařit, ale to v tu chvíli to nebylo zrovna v nabídce.

Kosti na bílé plachtě se hromadily a maso mizelo v těle malé dívky. Musela ho pálit tak rychle, že se ani nestihlo pořádně ohřát. Když už spořádala dobrou polovinu prasete, přitáhla si bílou plachtu blíž k sobě. Její oblečení se tak nalepilo přímo na tělní tekutiny selete. Čas plynul, ani rychle ani pomalu. Její pohled se občas vrátil na mě, aby se ujistila, že ji hlídám.

Její poslední sousta byla u krku, okusovala celou páteř. Z celého selete zbyla jen kostra a po zkontrolování času mi došlo, že to netrvalo ani hodinu. Hlavu prasete odsunula, otočila se na židli, paty položila na sedátko a bradu na kolena. Podívala se na mě známým pohledem: „Co teď?“ Pokýval jsem hlavou s širokým úsměvem. Postavil jsem se a jako předtím se k ní otočil zády. Tentokrát mě nezastavila, takže jsem se otočil sám. Pozorně mě pozorovala a snažila se zaznamenat každý můj pohyb. Došel jsem ke skříni, dřepel si a začal otvírat šuplíky.

Vytáhl jsem dva ručníky a ten menší si pak položil na nohy. Vrátil jsem se k ní a menší ručník jí podal. Bylo jedno, že ho hned zaneřádí krví, šlo o to, aby se zbavila trochy krve, než ji zkusím dostat do sprchy.

Prvně nechápavě natáhla rudou ruku pro ručník a po dlouhém prohlížení látky si nejspíš uvědomila, že má posloužit na utření rukou a tváře tak zanesené rudou, že by to normálovi minimálně vyrazilo dech. Stál jsem vedle ní a čekal, až mi ručník podá zpátky, u čehož taky chvíli váhala. Nastavil jsem ruku, jako výzvu, aby mě následovala. Když se její ruka dotkla té mé, skoro jako by všechny její pochyby zmizely. Postavila se a bez jediné známky odporu mě následovala přes chodbu až k venkovním dveřím. Ty jsem otevíral speciálně pomalu, aby se nelekla, a když se otevřely, vykročili jsme ven. Zkoumavýma očima si prohlížela moje stromy poničené magickým ohněm. Byla tím tak fascinovaná, že se přestala dívat pod nohy a málem zakopla. Když se vrátila ke sledování mých kroků po vychozené cestičce, už se nahoru ani nepodívala.

Dovedl jsem ji za dům, až ke sprše, kterou se mi podařilo spíchnout s kohoutkem v kuchyni. Byl to jen dřevěný rám, nad kterým viselo potrubí ústící do sprchové hlavice zavěšené nad koutkem. Zelená plachta přitlouknutá k rámu měla sloužit jako provizorní stěna. Dovedl jsem ji téměř až dovnitř a její ruku pustil. Okamžitě se objala a ostražitěji se rozhlížela kolem.

„Není to nic moc, ale účel to splní,“ hlesl jsem a ručník položil na dřevěný stolek pár centimetrů od plachty.

„Až skončíš, tak tady máš ručník. Mezitím ti zkusím najít nějaké oblečení. Myslím, že tam zbylo ještě pár krabic po Beset,“ oznámil jsem a otočil se k odchodu. Znovu, opětovné zastavení od dívky tahající mě za lem košile. Otočil jsem se na ní a podíval se jí do očí. Hluboko až jsem narazil a musel se zastavit.

„Dobře,“ usmál jsem se, až jsem ukázal špičky.

„Počkám tě venku.“ Odpovědi jsem se od ní nedočkal, ale maličký úsměv se na jejích rtech objevil. Posadil jsem se na židličku a ručník si položil na nohy. Bylo slyšet její oblečení dopadnout na podlahu, dříve, než jsem stačil říct, ať mi ho podá, byla slyšet voda. Ve sprchovém koutě metr na metr se nemohlo její oblečení udržet suché, takže už bylo úplně jedno, jestli mi ho podá. Dlouhou dobu byla slyšet jen voda a čvachtání, jak přešlapovala z místa na místo. Od domu jsme byli necelých patnáct metrů a i tak jsem na něj viděl dost dobře. Stromy vzadu za domem nebyly tak spálené jako ty vepředu. Spíš to vypadalo, jako že chytily pár jisker, ale hned zhasly. Aspoň něco dobrého. Znovu se pustila voda, takže jsem měl nejspíš ještě hodně času. Z přemýšlení mě vytrhla zaklepáním na rameno mokrou rukou. Neotáčel jsem se a podal jí ručník.

„Půjdu pro to oblečení,“ vypadlo ze mě a na stejném rameni mi přistála její ruka. Pevně mě zatlačila na židli a tvrdě naznačila, abych se od ní nehnul. Něčeho se musela opravdu bát, těžko říct čeho. Vyšla ven, ručník obmotaný kolem těla a vlasy pořádně mokré. Zvedl jsem se a udělal krok od ní. Jako dítě se okamžitě chytila mé ruky a nechala se vést přes přední dvorek zpátky do domu. Vzal jsem ji do ložnice a pak se postavil ve dveřích.

„Ve skříních jsou krabice s oblečením,“ hlesl jsem a pozoroval její bosé nohy, už špinavé od bahna a všeho, jak pomalu cupitají ke skříni, na kterou jsem ukazoval. Otočil jsem se a nechal ji se v klidu převléknout. Po chvilce přehrabování opět byly slyšet její kroky blížící se ke mně. Zaklepala mi na rameno, abych se otočil. Věci, které jsem jí řekl, že si může vzít, všechny ty blůzy, tílka, trika, bundy, mikiny a vlastně všechny holčičí věci naprosto zahodila. A na sebe si oblékla věci z horních poliček. Na malých ramenou měla moji košili, skoro jí padala, ale kostkovaný vzor k ní seděl. Dokonce si místo kalhot od Beset vzala i moje trenky jako kraťasy. Nevěděl jsem, co se jí v tu chvíli honilo hlavou, ale na tváři mi to vyloudilo úsměv.

„Tak jo,“ pronesl jsem. Úsměv mi oplátila, jen na vteřinu, ale přeci.

„Půjdu teď ven. Můžeš si jít lehnout, nebo třeba číst.“ Otočil jsem se k východu a vyšel ze dveří. Rozevřel jsem vrata od garáže a vytáhl sekeru. Přeci jen, jsem nemohl ty stromy jen tak nechat. Už byly dost staré a oheň jim opravdu ublížil. Pokácet a zasadit nové, se zdálo jako dobrá možnost, takže jsem se chtěl dát hned do práce. Navíc dřevo, by šlo ještě využít. Postavil jsem se k prvnímu stromu. Vítr zvláště utichl, jako by dával možnost stromu něco říct. Přejel jsem prsty po kůře a pak pevně uchopil topůrko.

Hned při první ráně se otevřely dveře. Malá černovlasá dlačice vyšla z domu, zavřela za sebou dveře a posadila se na jejich práh. Hlavu opřela o dřevěná futra a pohled upírala na mě. Její oči byly téměř prázdné, ale jaksi mluvily. Na rozdíl od mrtvého stromu, který se už po čtvrté ráně začal naklánět. Na jeho obranu jsem nepoužíval jen lidskou sílu, takže to bylo o dost jednodušší.

Čas při práci plynul rychleji. Všechny ty údery postupně splynuly do jednoho a moje mysl se odevzdala bezmyšlenkovitému švihání. Za několik hodin se mi podařilo shodit asi tři stromy. Nechal jsem je spadnout k cestě a pak je osekal. Pro ten den jsem skončil a začal uklízet. Zbytky, jako větve listy a takové jsem naházel na hromadu napravo od garáže a klády, které už se mi ten den nechtělo zpracovávat, začal stahovat k domu. Když jsem přemísťoval první, pohledem jsem přešel po místě, kde dívka celou dobu seděla a bedlivě mě pozorovala. V tu chvíli už tam nebyla. Na vteřinu mi po zádech přeběhl mráz. Zalekl jsem se, že utekla. Mohla se přeci vrátit do města ke svým zvykům. Ale jakmile tahavý zvuk nepřestal, i když jsem přestal strom tahat, došlo mi, kam šla. Stála u jednoho z pokácených kmenů a zuby nehty se s ním snažila pohnout. Snažila se pomoci. S kmenem jsem jí pomohl a pak se nám společně podařilo dostat poslední strom na trojúhelníkovou hromadu. Bylo už odpoledne.

Už jsem neměl nic v plánu, takže jsem jí kývnutím pokynul, že je čas vrátit se do domu. Bylo na ní znát, že je unavená. Zívala a oči se jí třpytily, ale když jsem jí věnoval delší pohled, snažila se tvářit, že se nic neděje. Vzal jsem ji do kuchyně a posadil ke stolu s bílou plachtou. Tu jsem stáhl a zabalil do ní prasečí hlavu. Odnesl jsem ji za linku a otevřel lednici. Moc tam toho nebylo, ale co chytilo moje oko, bylo mlíko. Vzal jsem ho a vytáhl ještě vložky. Nasypal jsem vložky do dvou misek a nalil do nich mlíko. Jako oběd to nebylo nic moc, ale

po její bohaté snídani, to asi stačilo a jakmile jsme dojedli tak se se zívnutím protáhla.

„Běž spát,“ poručil jsem a vstal od stolu. Misky jsem odložil do dřezu na pozdější umytí. Stejně jako jí jsem si vytáhl ručník a vydal se opláchnout se. Vzal jsem si i nějaké oblečení a vydal se ven ke sprše. V tu chvíli už čekala v chodbě. Na tváři měla odevzdaný pohled. Čekala na mě a trpělivě si mě prohlížela. Došla se mnou až ke sprše a stejně jako předtím já se posadila na židličku s ručníkem a mým čistým oblečením v rukou a špinavým položeným na nohách, zatímco jsem si dopřával vlažnou sprchu. Když jsem vypnul vodu, strčila dovnitř ručník bez jediného pohledu. Pak mi podala oblečení a já hned jak to šlo, vyšel ven. Obul jsem si boty a společně jsme se vydali do domu.

Večeře proběhla stejně jako oběd, jen se dívka ujala „vaření“. Chvíli po jídle jsme jen seděli a dívali se z okna ven. Dívali jsme se na lesy, v tichu a nerušeně. Až do chvíle, kdy si zívla. Bylo ještě brzo, ale jelikož já pořádně nespál a dívka se ještě nevzpamatovala, tak na tom vůbec nezáleželo. Když jsem se postavil tak to pochopila.

„Můžeš spát v ložnici...“ hlesl jsem.

„Já budu spát tady.“ Neposlouchala, ale i tak zmizela za dveřmi do ložnice. Zhasl jsem lustr, lehl si na pohovku a rychle zavřel oči. Musím se přiznat, že netrvalo dlouho a byl jsem na hranici snů. Její tiché krůčky ji nesly ke mně. Chvíli nade mnou stála a pak přese mě hodila deku, kterou jsem jí předtím přikryl ve své ložnici. Druhou deku hodila na podlahu před pohovkou a lehla si. Hlídala mě. Opravdu se mě rozhodla bránit a odmítala se ode mě vzdálit. Nevěděl jsem, co

dělat, ale nemohl jsem ji nechat spát na podlaze. Mému zamručení, které ji nejspíš mohlo odehnat, následovalo rychlé nahmátnutí vedle sebe. Vzal jsem ji, nějak, a položil vedle sebe. Zakryl jsem ji dekou, kterou mě přikryla, a rukama ji objal. Uvelebila se a zapředla.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se. Na delší dobu nastalo ticho.

„Dnes–“ zavrčela namáhavě, jako by její hlasivky už dávno nebyly lidské.

„-ne.“

2. KAPITOLA

Bílé vločky, těžké jako z kovu, se řítily na mé tělo. Padaly na mé vlasy a nechávaly tak slunečně blondaté pramínky mizet pod vrstvami sněhu. Na oční víčka se kutálely kapičky, buď potu, nebo sněhu, který roztál na mém hořícím čele. Voda končila na řasách a znovu se měnila v krutý led. Oči se mi zalepily, takže jedině, co jsem viděl, byly útržky světla mezi mou slepotou a zimní vánicí.

Bosýma nohama, i přes to, že mi sníh byl až nad kolena, se mi dařilo překonávat krok za krokem. Nohy jsem už dávno necítil, bylo mi dokonce jasné, že kdybych na nich cokoliv cítil, tak je to jen bolest. Nevěděl jsem kam s rukama. Chtěl jsem se zahřívát, držet si je u těla a třít o paže, jak mě to učil děda, ale každý krok mě shodil a ruce padaly před mé tělo. Okolí se měnilo, chvílemi se mi dařilo narazit na strom, na kámen či na keř, ale pak nastaly chvíle, kdy jsem šel planinou. Nevěděl jsem, kam jdu, jak bych mohl?

Slepý, unavený a promrzlý jsem se mohl točit v kruzích. Možná jsem pořád obcházel to samé místo, ale potrháná košile a tržné rány na zádech, ve kterých mrzla krev a při každém prudším pohybu trhala mé maso znovu od sebe, mě hnaly kupředu. Chtěl jsem brečet, bezradný a ztracený, ale nebylo času, musel jsem utéct. Musel jsem se dostat co nejdál, před tím, co mě zranilo. Před tím, co bylo pořád za mnou. Bylo to tam, nebo snad ne? Mohl jsem slyšet vrčení té bestie. Plížil se za mnou, ale pořád byl mimo dosah. Nestačil mi, nemohl, byl

to přece jen vlk. Příliš velký vlk. Byl pořád za mnou, nebo to byla jen ozvěna?

Už jsem neviděl vůbec nic, mé oči se odmítaly otevřít a nešlo určit, jestli je den, nebo noc. Nepamatoval jsem se, co bylo předtím, než jsem začal utíkat. Mohl to být podvečer, ale stejně tak i poledne. Byli jsme v lese, abychom se postarali o krmítko, nebo snad ne? Spousta věcí už byla nejasná. Spousta věcí se zdála jako hlouposti, i to jestli ještě někdy otevřu oči. Pořád byl za mnou. Obrovský zlý vlk. Šlo o to jen, utéct. Utéct.

Byl jsem unavený. Moc unavený, nohy se už nedaly pomalu zvednout. Ruce se klepaly a křehly. Nemohl jsem zastavit. Závisel na tom můj život. Na chvíli jsem vyšel ze závěje sněhu. Sotva jsem to poznal. Sotva jsem poznal, že už nemám nohy zabořené hluboko ve sněhu. Už jsem necítil nic jen otupěný chlad na hlavě a horečku valící se z mé tváře. Vrčení neustávalo. Bylo to jako něco, co už se mnou zůstane do smrti. Bylo to, jako by chtěl, abych se vzdal. Aby konečně mohl přistoupit a začít hodovat. Jako by mu něco bránilo. Nic mu ale nebránilo vzít dědu.

Štěkání se ke mně prodralo skrze závěje jen jako dva tóny. Ležel jsem, ani nevím, kdy jsem to vzdal. Nevím, kdy jsem si lehl a nechal na sebe padat sních. Přišlo mi to jako dávno, a přesto jsem měl pocit, že to byla chvíle. Povědomě štěkající psi se blížili. Museli to být psi, přece se po mně museli dívat. Museli mě hledat! Jen aby se nebáli přijít blíž, když za mnou stále vrčel vlk a hlídal si svou kořist.

Psů bylo hned několik a s tím, jak moc štěkali, byli jako smečka o stovkách členů. Upozorňovali na něco nezvyklého. Na cosi, na

někoho ve sněhu. První ze psů, kteří se ke mně dostali, na sněhu našlapoval tak lehce. Slyšel jsem, jak pod ním praská sníh, ale nikdy se neprobořil. Postavil se nade mě, začal očuchávat mou tvář. Jeho čumák, byl tak ledový, že když se dotkl mého čela i pes ucukl. Zaštěkal, trochu pochybně. Jakoby falešně, vystrašeně. Slyšel vlka, za mými zády? Nebál se ho? Možná mu touha mě zachránit bránila v tom slyšet děsivé výhrůžky.

Pes odběhl a s ním i celá jeho smečka. Byl to zvláštní pocit. Zase jsem nic neslyšel, nic jen vrčení. Neodběhl na dlouho, ale moje pomatená mysl si z toho vzala věčnost. Někoho přivedl. Někoho starého, někoho, kdo už dávno zapomněl na dětství. Mluvil na mě, ale z mých rtů nevycházelo nic než horký vzduch. Ptal se, jestli mě může zvednout, ale nic to nemohlo změnit. Udělal, jak říkal a zvedl mě ze sněhu. Měl jsem pocit, že mi trhá každý kus masa, že se moje kosti rozhodl rozdrtit a mé končetiny rozlámat. Ničil mě. Ničil všechno to vědomí, co mi zůstalo, bolesti, co jsem myslel, že nemůžu přes zimu cítit. Když mě držel na rukou, moje tělo se prosívalo mezi jeho rukama. Drtivý pocit neustával až do chvíle, kdy mě znovu položil. Položil mě na břicho a já přestal dýchat. Moje tělo bylo moc těžké, abych se dokázal nadechnout. Ze všech sil, jsem se snažil nabrat do plic alespoň kapičku, malý nádech by mi byl stačil. Spěchal. Na záda mi cosi položil, nejspíš přes zamrzlé rány. Znovu mě zvedl. Konečně jsem vykřikl a zlostné vrčení vlka se mi mstivě vysmívalo.

Zjevil jsem se v dlouhé místnosti, plné lidí. Tolik zvuků a tolik pachů na jednom místě. Bylo to jako náměstí, když se už od rána všichni z vesnice scházeli na trzích. Kolem se neslo tolik pohybu, bylo to nepřehledné, nesledovatelné a rozmazané. Všechny ty postele a všechny ty postavy na nich se pro mě jevily nerozeznatelné. Kolem přebíhaly i bílé pláště, jen kdesi daleko, zdánlivě mimo dosah, avšak neuvěřitelně blízko, byl pevný bod. Někdo mě sledoval. Někdo...

„Myslím, že se probouzí!“ odrážel se hlas starší ženy. Obíhala moji postel a snažila se násilím otevřít mé spleené oči. Už na nich nebyl mráz, ale cosi je drželo u sebe. Cosi se mě snažilo udržet od všeho okolo. Nemohl jsem se pohnout, ani nohy ani ruce se mi nepodařilo donutit k pohybu.

Sklonil se ke mně, před oči mi nastrčil bodavé světlo. Bez jediné námahy moje oči otevřel a donutil mě světlo sledovat. Párkrát zabručel a jako sestra přeběhl kolem postele. Postavil se naproti mně a za kovovými tyčemi hlavy postele se jako třepotavý flek snažil něco zjistit.

„Kdy ho našli?“ zeptal se a při tom vzdal čtení, nejspíš mé zdravotní karty.

„Přivezli ho asi tak půl hodiny zpátky. Pan Smith nám přikázal, abychom ho zahřáli,“ oznámila mu. Musela být ve svém oboru zkušená, nevím přesně proč mi to tak přišlo, možná proto že se nebála s doktorem mluvit jako se sobě rovným.

„Takže jste ho jenom zakryli, že?“ ujistil se.

„Poslala jsem sestřičky, aby zahřály vodu a umývárnu, každou chvíli by to mělo být hotové,“ řekla.

„Dobře. Ujistěte se, že v umývárně je stálá teplota. Až tam bude dost teplo, převezte ho tam a začněte postupně zahřívat. Té vody budete potřebovat minimálně dvě vany. Do jedné budete namáčet hadry a přikládat k...“ na chvíli se zastavil. Odfrkl si a pak nadzvedl mou deku. Stejně jsem to sotva cítil.

„K pravé noze, na znekrotělé části. Tady a tady,“ ukázal. Bylo to, jako by mě porcoval. Jako by určoval, co se semnou stane. Vlastně to tak muselo být.

„Až bude zahřátý na normální teplotu tak pro mě přijděte. Bojím se, že ty prsty na pravé noze budou muset pryč,“ řekl to tak, že mu to mohlo být sotva líto. Lhal bych, kdybych řekl, že mu na mně opravdu záleželo, nebo že by tak alespoň působil. Bylo mi to jedno. Pořád mi bylo těžké mluvit a pořád jsem chtěl křičet. Pořád byl vzadu v mé hlavě vlk. V tu chvíli mi začínalo docházet, že už to není jen zvíře.

Nedlouho potom mě odvezli do umývárny. Sundali ze mě deky, odstříhli poslední kusy oblečení a začali na mé tělo přikládat hadry namočené v teplé vodě. Možná tak tři sestřičky se plně věnovaly tomu, abych jen tak neumřel. Ošetřovaly každou moji část těla a já jen litoval. Bolest, kterou pro mě vařící hadry uštědřovaly, byla téměř nesnesitelná. Oči pořád zamlžené, ústa otevřená a neschopnost zatnout jakýkoliv sval. Byl jsem jako mrtvý. Jako panák, postavička z masa, kostí a krve, co se odtrhla od provázků. Jen jsem ležel až do chvíle, kdy hadry někdo přiložil na pravou nohu.

Výkřik tlumený kašlem, slzami a zchrdlým tělem se roznesl po umývárně. Posadil jsem se, i když mi nebylo jasné, jak se mi to

podařilo. Ruce jsem tlačil za sebe, abych viděl na svou pravou nohu. Nic platné, jelikož jsem byl prakticky slepý.

„Prosím!“ křičel jsem zoufale. Chtěl jsem, aby přestaly. Ne! Já to potřeboval! Odsunul jsem se rukama od kohokoliv, kdo stál u mých nohou. V krajní mezi se moje tělo probudilo. Za mými zády se rozrazily dveře, kdosi vběhl dovnitř a postavil se za mě. Během vteřiny mě chytil za ramena a pevně, ale opatrně je stiskl.

„Chlapče,“ hlesl uklidňujícím hrubým hlasem. Uzemnil mě tak, aby mi to nebylo tak nepříjemné. Držel mě, aby se sestra mohla věnovat mé noze. Hlasitě jsem dýchal, spíš sípal a syčel. Byl jako podpora. Sestra, co klečela u mých nohou, co se snažila očistit mou nohu, vzhledla ke mně. Její obličej byl nezvykle jasný i přes to, že naprosto všechno bylo jako přes mléčné sklo.

„Doktore?“ ptala se mým směrem, ale otázku mířila na muže držícího mě na místě. Naklonil se přes mé rameno.

„Ta noha bude muset pryč,“ řekla sestra. Její tváře, hladké a přitom vráscité. Její oči hnědé, a přitom se leskly modrou barvou. Její vlasy šedivé, avšak občas se objevily černé prameny. Bylo to jako maska. Lež. Převlek za iluzi.

„Nemyslím si, že nutně celá, ale minimálně pár prstů,“ odpověděl jí. Sestrin pohled vyprchal, ohlédla se někam jinam a pak vstala a nechala doktora vzít její místo. Poklekl přesně tam, kde před chvílí byla ona.

„Chlapče,“ zopakoval.

„Já jsem Eduard Smith. Hlavní lékař nemocnice ve Whitehorse, kdopak jsi ty?“ začal zlehka.